

<https://www.youtube.com/watch?v=V7acJ3GIQt8>

Μ. Π.: Αυτό που μας αρέσει σε εσάς είναι ότι δεν προωθείται την εργαλειοποίηση των αμεα, αυτό μας αρέσει σαν σκέψη.

Ι. Β.: Βασική αρχή του αναπηρικού κινήματος της χώρας είναι ότι η αναπηρία δεν έχει ούτε χρώμα ούτε κόμμα, οι πολιτικές έχουν, όχι η αναπηρία.

Αυτό για εμάς στο αναπηρικό κίνημα είναι κανόνας, αυτό που μας ενώνει όλους είναι η θέση μας για τις πολιτικές για τα άτομα με αναπηρία, με χρόνιες, με σπάνιες παθήσεις και τις οικογένειές τους. Εδώ και 35 χρόνια από τότε που ιδρύθηκε (η ΕΣΑμεΑ) έχει αγωνιστεί και είναι ο κοινωνικός εταίρος για θέματα αναπηρίας. Έχουμε 30 ομοσπονδίες κάτω από την ομπρέλα της Συνομοσπονδίας και πάνω από 600 πρωτοβάθμια σωματεία στο σύνολο της επικράτειας, (ένα) τρομερό δίκτυο με χιλιάδες ανθρώπους που είναι οργανωμένοι, που κινητοποιούνται κάθε μέρα για τα δικαιώματα του χώρα, για τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν, για να μπορούν οι Έλληνες και οι Ελληνίδες με αναπηρία με χρόνια ή σπάνια πάθηση, όσοι ζουν σε αυτή τη χώρα, να ζουν με αξιοπρέπεια

Μ.Π.: Δεν υπάρχει πιθανότητα ένας άνθρωπος να διαφωνήσει με αυτά που λέτε. Το θέμα είναι τι κάνουμε. Αυτό που έφερε η κυβέρνηση ένα άτομο με αναπηρία σε σύνταξη να μπορεί να εργάζεται (και άλλα μέτρα) πως το κρίνεται;

Ι.Β.: Δεν το έφερε η κυβέρνηση, το διεκδικήσαμε εμείς επί 25 χρόνια. Το έθεσα εγώ ως πρόεδρος της Συνομοσπονδίας το 1999. Γιατί το ζήτημα της απασχόλησης των συνταξιούχων με αναπηρία δεν είναι απλά ένα ζήτημα απασχόλησης. Είναι ένα ζήτημα που αλλάζει το δόγμα γύρω από την αναπηρία. Δηλαδή ένας συνταξιούχος που έχει αναπηρική σύνταξη με βάση την παραδοσιακή αντίληψη για αυτό το θέμα θεωρείται ανίκανος για κάθε εργασία και του δίνουμε αναπηρική σύνταξη. Με αυτή την εξέλιξη αυτό παύει να ισχύει. Και λέμε ότι ένας άνθρωπος που έχει πάρει αναπηρική σύνταξη, που έκανε την α εργασία στη ζωή του που δεν μπορεί να την κάνει με την αναπηρία του/ χρόνια πάθηση κλπ. ότι του εμφανίστηκε στη ζωή του, το ατύχημα που είχε κτλ., μπορεί με επανακατάρτιση, με απόκτηση νέων δεξιοτήτων να κάνει μια άλλη δουλειά και να είναι χρήσιμος στον εαυτό του, στην κοινωνία, στην οικογένειά του και να νοιώθει όμορφα. Γιατί η εργασία δεν είναι μόνο το εισόδημα, είναι η συμμετοχή στον κόσμο, στη ζωή την ίδια. Το διεκδικήσαμε εμείς με πάθος και η κυβέρνηση το έφερε, το έχουμε αναγνωρίσει (ότι) είναι μια θετική εξέλιξη. Το ψήφισε ο υπουργός Υγείας Άδ. Γεωργιάδης πριν το τέλος του 2023 και ολοκλήρωσε την ψήφιση και τη θεσμοθέτησή του η κ. Κεραμέως με την τελευταία διάταξη και (ισχύει) ουσιαστικά από 1ης Ιανουαρίου 2024. Ήταν μία διάταξη που δυσκόλευε τα πράγματα στο άρθρο 11 του ν.4387, του τρομερού νόμου του τρίτου μνημονίου (που καταργήθηκε).

Μ.Γ.: Τις άλλες πρωτοβουλίες που ανακοίνωσε η κ. Κεραμέως πως τις βλέπετε; Για τις προσλήψεις των γιατρών στα ΚΕΠΑ;

Ι.Β.: Σε όλα αυτά είμαστε και εμείς εκεί και τα έχουμε διεκδικήσει. Προσέξτε, τα ΚΕΠΑ ιδρύθηκαν με τον νόμο 3863 τον Ιούλιο του 2010. Δηλαδή ο 3845 ήταν ο νόμος του πρώτου μνημονίου, ο 3863 (ήταν) ο ασφαλιστικός νόμος του πρώτου μνημονίου. Γιατί ιδρύθηκε με το άρθρο 6 αυτός ο φορέας; Για να έχουμε ενιαία κρίση της αναπηρίας, ενιαία αξιολόγηση και ποσοστό. Για να μην έχουμε πολλές επιτροπές, πολλούς

κανονισμούς που δίνουν διαφορετικά ποσοστά. Για να πάψουν να μιλάνε για αναπήρους μαϊμού στη χώρα. Μιλάνε τώρα; Δεν μιλάνε. Για θυμηθείτε τι γινόταν παλιά

Μ.Π: Έχει εκλείψει το φαινόμενο;

Ι.Β. Για να μη μιλάνε, εάν δεν έχει εκλείψει, έχει περιοριστεί πάρα πολύ. Με συγχωρείται. Βλέπετε καταγγελίες για χρηματισμούς γιατρών; Κάπου κάπου, δεν υπάρχουν (πια πολλά) τέτοια πράγματα. Δεν λέω ότι έχουμε φτάσει στο σημείο που (να) είμαστε υπερήφανοι σαν χώρα, δεν είμαστε από τις πιο αναπτυγμένες χώρες τις Ευρώπης σε αυτά τα θέματα, αλλά έχουμε κάνει ένα σοβαρό βήμα και πρέπει σιγά σιγά σοβαρά να χτίζουμε πάνω σε αυτό, να το εξυγιαίνουμε, να το εκσυγχρονίζουμε, να το μεταρρυθμίζουμε, όχι μόνο στους γιατρούς που είναι πιστοποιητές αναπηρίας, που να είναι καλά καταρτισμένοι και να μπορούν να κάνουν σοβαρά τη δουλειά τους, την πιστοποίηση χωρίς λάθη και χωρίς να προσφεύγουν οι άνθρωποι στις δευτεροβάθμιες επιτροπές και στα δικαστήρια. Να μικρύνουμε τις αποστάσεις από τη μέρα που υποβάλλεται η αίτηση μέχρι την ημέρα που ο άνθρωπος καλείται να περάσει. Σήμερα είναι γύρω στους 4 μήνες. Σε άλλες χώρες είναι περισσότερος ο χρόνος αλλά εμένα δεν με ενδιαφέρει αυτό, με ενδιαφέρει στη χώρα μου να μην ταλαιπωρείται ο κόσμος, να μην διακόπτονται συντάξεις, επιδόματα, εάν κριθεί ο άνθρωπος μετά τη λήξη της γνωμάτευσης. Καλό είναι να καλούνται νωρίτερα, να βρεθούν πιο ασφαλείς τρόποι, οι χώροι που γίνονται οι εξετάσεις να είναι προσβάσιμοι σε όλη τη χώρα, το διοικητικό προσωπικό να εκπαιδευτεί: υπάρχουν πολλά τέτοια ζητήματα. (Πρέπει) ο κανονισμός να αναμορφώνεται και να εναρμονίζεται με τις σύγχρονες εξελίξεις

Μ.Γ.: Η προσβασιμότητα έχει βελτιωθεί; Στα δημόσια κτίρια, στους δρόμους...

Ι.Γ.. Βεβαίως έχει βελτιωθεί αλλά η βελτίωση δεν είναι άλλοθι ικανοποίησης. Θα πρέπει να γίνει σαφές σε όλους μας ότι όταν μιλάμε για προσβασιμότητα μιλάμε για «αλυσίδα προσβασιμότητας». Εκτιμούμε και τιμούμε τις προσπάθειες που κάνουν όλοι που έχουν την ευθύνη να λαμβάνουν αποφάσεις σε αυτή τη χώρα. από τον πρωθυπουργό, τους βουλευτές μας, την κυβέρνηση, τους δημάρχους, τους περιφερειάρχες, όλους που αποφασίζουν. Οι πάντες όμως, και εγώ που σας μιλώ, κρινόμαστε εκ του αποτελέσματος. Το ερώτημα είναι αν λειτουργεί η αλυσίδα προσβασιμότητας. Δηλαδή αν υπάρχουν κατοικίες προσβάσιμες, αν ο άνθρωπος μπορεί να βγει από το σπίτι του και να κινηθεί στο πεζοδρόμιο, αν μπορεί να πάρει το λεωφορείο, το τραμ, το τρένο κλπ. να πάει στη δουλειά του, αν μπορεί να κάνει ότι κάνετε εσείς στην καθημερινότητά του, να έχει την ανεξαρτησία να πάει στο εστιατόριο, στο θέατρο οπουδήποτε. Εάν δεν μπορεί να τα κάνει όλα αυτά η αλυσίδα δεν λειτουργεί. Και όταν δεν λειτουργεί η αλυσίδα δεν υπάρχει προσβασιμότητα και έρχομαι εγώ και λέω ότι και βέβαια έχουμε πάρα πολλές οάσεις προσβασιμότητας και αυξάνουν- εις την έρημον του απροσπέλαστου περιβάλλοντος. Αυτή είναι η προσβασιμότητα (εμείς) επενδύουμε στην επιτυχία

Φέτος πλησιάζουμε σιγά σιγά στην 3η Δεκέμβρη, Εθνική και Παγκόσμια Ημέρα Ατόμων με αναπηρία. Επιτρέψτε να εξηγήσω τι είναι αυτή η ημέρα γιατί έχουμε χάσει το μέτρο. Η 3η Δεκέμβρη δεν είναι ημέρα ούτε για πανηγύρια ούτε για γιορτούλες. Αυτά είναι για τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά. Στις ονομαστικές μας γιορτές στα γενέθλιά μας κλπ. Ο νόμος 2430/1996 λέει ότι είναι ημέρα κοινωνικής λογοδοσίας ελέγχου και δικαιωμάτων και βεβαίως, έχουμε κάτι για το οποίο να χαιρόμαστε; Ναι. Η αναπηρία ως μέρος της ανθρώπινης ποικιλομορφίας της ανθρώπινης φύσης, αυτός είναι ο παρονομαστής μας. Αλλά πρέπει να δούμε τις πολιτικές, αυτές που προτείνουμε εμείς.

Βλέπετε, βάζω εμάς μπροστά. Γιατί έχουμε και εμείς ευθύνη στην κοινωνία να είμαστε σοβαροί, μετρημένοι, διαβασμένοι, να κάνουμε προτάσεις που αλλάζουν τη ζωή, να μην είμαστε λαϊκιστές, δημαγωγοί. Αλλά την 3η Δεκέμβρη όλοι όποιοι αποφασίζουν σε όλα τα επίπεδα οφείλουν να παρουσιάσουν τι έκαναν όλη τη χρονιά με βάση τις δεσμεύσεις τους και τι σχεδιάζουν να κάνουν για την επόμενη χρονιά με βάση τα σχέδιά τους. Αυτή είναι η σωστή διαδικασία.

Εμείς φέτος επιλέξαμε- θα θέσουμε βεβαίως όλα τα θέματα- αλλά επιλέξαμε να εστιάσουμε σε ένα κορυφαίο θέμα την Υγεία. Και επιλέξαμε να το κάνουμε με ένα πολύ επιστημονικό τρόπο: στη Συνομοσπονδία λειτουργεί ένα καταπληκτικός μηχανισμός παρακολούθησης πολιτικών, το Παρατηρητήριο Θεμάτων Αναπηρίας. Είναι ένας θεσμός που παράγει στατιστικά στοιχεία και ελέγχει πολιτικές. και φέτος κάναμε μία διαδικτυακή έρευνα (στην οποία) έχουν λάβει μέρος εκατοντάδες άτομα με αναπηρία χρόνια και σπάνια πάθηση, μιλούν οι ίδιοι, απαντούν σε 50 ερωτήσεις.

Μ.Π.: Τι σας έκανε εντύπωση;

Ι. Β.: Το πρώτο που μου έκανε μεγάλη εντύπωση είναι η ταχύτητα που συμπληρώθηκε. Ήταν εντυπωσιακό καθώς συμπλήρωσαν 50 ερωτήσεις 2.700 άτομα. Θα παρουσιάσουμε στις 2 Δεκεμβρίου τα αποτελέσματα σε συνέντευξη τύπου.

Υπάρχει ένα σοβαρό θέμα που θέλω να το θέσω και από εδώ. Είναι η σύνταξη που πρέπει να απονέμεται στους συγγενείς και συζύγους των ατόμων με βαριά αναπηρία. Μέχρι το 2015 πριν έρθει το τρίτο μνημόνιο ίσχυε ο νόμος 3232/2004 επί αειμνήστου Ροβέρτου Σπυρόπουλου, 25 χρόνια, ή 7.500 ένσημα ανεξαρτήτου ορίου ηλικίας. Από το 2015 αυτό καταργήθηκε μπήκε το 55 (ηλικιακό όριο) που έγινε 62 σταδιακά. Φτάσαμε σε ένα σημείο. Πιστεύω ότι η κυβέρνηση πρέπει να το λήξει τώρα. Η διάταξη είναι έτοιμη πρέπει να συμφωνήσουμε ότι πρέπει να κατέβει το 62 δεν είναι σοβαρό, με το 62 παίρνεις μειωμένα (σύνταξη έτσι κι αλλιώς). Να λήξει αυτό το θέμα και επίσης το θέτω από εδώ και κλείνω με αυτό. Το σύστημά μας κυρίως τις μητέρες μεγάλης ηλικίας τις έχει αδικήσει σκληρά. Γιατί δεν υπήρχε, και ακόμη δεν υπάρχει, τόσο οργανωμένο κοινωνικό κράτος που να παρέχει στήριξη κυρίως στα άτομα με βαριά αναπηρία, νοητική αναπηρία, σύνδρομο Down, αυτισμό, πολλαπλές αναπηρίες κλπ. (Οι μητέρες) δεν εργάζονταν, δεν είχαν ασφάλιση, δεν έχουν σύνταξη. Και έχουμε ζητήσει από τον πρωθυπουργό, το ζητώ και από εδώ σήμερα, όπως ο πατέρας του έδωσε τιμητική σύνταξη στην πολύτεκνη μάνα, αυτός να δώσει τιμητική σύνταξη στη μάνα ατόμου με αναπηρία που αφιέρωσε τη ζωή της γιατί το κράτος δεν έκανε καλά τη δουλειά του.